

Köszöntjük az Olvasót!

Három évvel ezelőtt elköszönni se érkeztünk. Azt a lapszámunkat, amelyet most végre kézben tarthat az olvasó, felső parancsra zárolták, kinyomott ivateit bezúrták, a szerkesztőket munkahelyükről kitiltották. Költőmunkatársunkkal szólva: „a Tiszatáj vértanú lap lett”.

Amikor az egykori számot (kényszerűségből tett parányi módosítással) ismét életre leheljük, nem a fájdalmas megaláztatásokra, a kapott sebekre kívánunk emlékeztetni. A továbblépéshez keressük a támaszt. Előre szeretnénk nézni, a Jövő felé immár. Mondják, a világ megváltozott körülöttünk, másként kell cselekednünk, mint évekkorábban. Változnia kell hát folyóiratunknak is. Igen, változnia az idővel, de legfőbb arcvonásait nem rajzolhatjuk át. Megbolydult világban élünk. Olykor biztató a felröppenő új hang, máskor ijesztő a parttalan ricsaj. Miként kívánunk most mi megszólalni?

Tisztességesen. A humánus hangján.

Bármily csábító legyen napos szenzációk, gyorsan porladó botránykövek fölkutatása, versengeni ebben mi nem akarunk. Irodalmunk és egész kultúránk éppen eleget szenvedett a folytonos gyanakvás, a hivatalból irányított megnyomorítotttság idején. Ne engedjük, hogy most a nyíltság jegyében fölhabzó igénytelenség, a kulturális zsvibvásár gátlástalan neppereinek szemérmetlen mohósága alázza meg a magyar irodalmat!

Korábban is vallottuk: a teremtsére képes emberi agy, az alkotó elme éppúgy nemzeti kincs, akár az életet adó anyaföld. Parlagon hevertetni, termését botorul letarolni: közösség elleni büntett; virágát, gabonáját óvni, mindannyiunk hasznára gonddal betakarítani: kötelesség. Értékek őrzésére és létrehívására szövetkeztünk tehát, amikor — valóban nehéz helyzetben — ismét szerkesztésre adtuk a fejünket.

Magunk is tudjuk, a szerkesztői szándék és elképzelés itt-ott megújítható, megújítandó. Nem változtatjuk azonban hitvallásunkat az irodalom közösséget is szolgáló föladatáról. Bár a fogalom körül mostanában „gúny bitangol, miként a járvány”, ki-mondjuk mégis: népből-nemzetben-közösségekben gondolkodunk, ahogyan a jó irodalom gondolkodott minden időkben. Az érték, a minőség a mű aranypróbája, eszerint tárjuk ki újra a kaput. „Minden madár úgy fütyül, ahogyan a csőre áll” — mondja Sütő András. Nem a szájtartás, hanem az ének szépsége és a dal igaza nyomán próbálunk ítélni mindig. A jövőben sem feledkezünk meg a határon túli magyar irodalmakról, de figyelni akarunk a szomszéd népek művelődési-művészeti eredményeire is. Németh Lászlóval valljuk: egymás nélkül, különösen pedig egymás ellenére ebben a térségben nem boldogulhatunk. Kézfogást ajánlunk, viszonzást várunk. Ismerjük meg egymást, mert ama sokat emlegetett „európai házba” is csak együtt — persze mindannyian a magunk szellemi poggyászával — költözhetünk majd be.

Szolgálatot vállaltunk, jó szándékot és szorgalmas munkát ígérünk. A kívánt eredményhez azonban szükségünk van még valamire: Szerzőink és Olvasóink támogatására. Ezt kérjük az újraindulás első lépései közben. S köszönjük!